

Proloog: September 2011

Rond vijf uur 's middags belt mijn moeder.

Ik was net met een aantal vriendinnen aan boord gegaan voor een weekendje Texel. Om te genieten.

Vincent was toen al tien uur dood.

‘Zelfmoord?’ vraag ik ongelovig. ‘Hoe...?’

‘Voor de trein’, antwoordt mijn moeder onaangedaan.

‘Regel jij de dingen die noodzakelijk zijn?’

Het is geen vraag. Eerder een bevel. Ik beloof haar mijn best te doen en verbreek de verbinding. Verlamd door het afschuwelijke bericht staar ik over de reling naar de onrustige golven, waar meeuwen rakelings overheen scheren. Naast me lachen mijn vriendinnen om een man wiens hoed door de harde wind van zijn hoofd is gerukt. Maar zodra ze mij aankijken verstomt hun gegiechel.

Geschrokken vraagt Roos: ‘Wat is er Lucy? Toch niets ernstigs hoop ik?’

Ik verbijt mijn tranen en zeg de volgende boot terug te nemen. ‘Mijn broer is dood’, leg ik uit. ‘Ik moet zijn begrafenis regelen.’

Twee dagen later staat Vincents naam te midden van andere ingekaderde namen onopvallend in de regionale krant. ‘Dag lieve Vincent’. Onze namen, tijd en plaats van teraardebestelling, staan erbij vermeld. ‘Het voorkomt nadien vervelende vragen’, benadrukte de begrafenisondernemer.

Na de plechtigheid, die door slechts zes mensen werd bezocht, ga ik met mijn moeder mee naar haar huis. Het

huis waar ik sinds mijn vertrek, nu alweer acht maanden geleden, niet meer ben geweest.

Ik heb niets gemist. De aftandse grenen meubels staan nog op dezelfde plek. Alleen de gaten in het versleten tapijt lijken groter te zijn geworden.

Moeder uit haar zorgen over het ontbreken van een begrafenispolis en zegt tussen twee slokken brandewijn door dat de begrafenis haar heeft vermoeid. Ik kijk mijn moeder aan. Ik voel iets van ontroering. Zoals ze daar zit, in haar te ruime zwarte blouse. Haar verlopen gezicht is slechts een schim van een allang vervlogen schoonheid. De ontroering die ik nu voor haar voel overvalt me. Voorzichtig probeer ik de herinneringen aan Vincent met haar te delen. Over de keer dat hij door het ijs was gezakt, en gered werd door de vrouw van de bakker. En over de kat die zich zonder protest door hem aan zijn staart door de kamer liet trekken.

Moeder kijkt me met doffe ogen aan. ‘Zulke verhalen’, zegt ze vermoeid. ‘Over alles en niks.’ Ze schenkt haar glas weer vol. Ik voel spanning in mijn maag. Mijn ontroering maakt plaats voor woede.

‘Over alles en niks?’ herhaal ik kwaad. ‘Denkt u dat het leven van Vincent van alles en niks is geweest? Denkt u dat soms?’

Geschrokken van mijn uitval knippert ze met haar ogen. Even lijkt ik iets van spijt te zien. Dan antwoordt ze: ‘Ik heb niets anders gewild dan jullie gelukkig te zien, Luus. Maar Vin was geen sterke jongen. Nooit geweest.’

1. Maart 2013

Het is 's avonds even voor zeven als Robin zijn moeder vraagt de bakken aan de weg te mogen zetten. Lea Verhagen kijkt naar buiten. Er staat een harde wind en er hangt regen in de lucht. 'Zet ze maar rechts naast de boom,' zegt ze, 'dan krijgt de wind geen kans ze om te blazen.'

Robin holt naar buiten. Lea kijkt haar zoon vertederd na. Hij wordt groot, haar enige kind. Na tien jaar strijd was hij alsnog gekomen. Ze koestert hem, maar is zich ook bewust van de gevaren daarvan. Steeds meer merkt ze dat hij zich van haar aan het losweken is. Volgens haar man is dat een overdreven zorg. Luuk is strenger en minder snel geneigd te troosten als het Robin even niet meezit.

De ringtone van haar mobiel onderbreekt haar gemijmer. Het is Luuk. Hij belt haar om te laten weten dat hij wat later thuiskomt. 'De A7 zit muurvast', zegt hij. 'Ik hoop er met een kwartiertje te zijn.' Als altijd klinkt hij optimistisch. Lea houdt er rekening mee dat het langer kan duren dan een kwartiertje en zet het gas wat lager. Ondertussen vraagt ze zich af waar Robin blijft. Het buitenzetten van de twee vuilcontainers neemt hooguit drie minuten in beslag. Hij had al lang terug kunnen zijn. Ze loopt naar het voorraam en ziet de bakken keurig in het gelid naast de boom staan. Maar geen Robin. Misschien is hij een buurtvriendje tegen het lijf gelopen, bedenkt ze, en is hij daarmee staan blijven kletsen in de steeg. Lea opent de achterdeur en roept een

paar keer zijn naam. De wind is inmiddels nog meer aangewakkerd en rukt aan de deur. Als er na drie keer roepen niet wordt gereageerd, besluit ze naar buiten te lopen. Er is geen mens op straat